

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Caldes dels llibres

Caldes de Montbuy, diumenge passat, no semblava Caldes de les termes, ans Caldes dels llibres.

Hom celebrava la Festa major del paper imprès, i uns quants apòstols de la cultura —Lluís Capdevila, Francesc Madrid, Josep Maria Francès, Fontbernat i jo—havíem estat invitats a fer a la llum del sol l'elogi de la paraula viva.

Exaltaren eloqüentment els meus companys el treball de l'esperit. Vaig cantar jo les seves glòries el millor que vaig saber.

Els espanyols d'avui—deia l'altre dia als calderins—fem cara de desenterrats, d'ànimes en pena. I fem cara d'exhumats de poc, perquè ho som de cadàvers que acaben de deixar la mortalla.

La dictadura ens va cavar la fossa, i la República ens ha ressuscitat, dient-nos com Crist a Llätzer: "Ciudadà, aixeca't i camina!"

A Caldes, però, no li va assassinar el pudor i li va apagar la flama de la vergonya la política de clandestinitat i espoliació, la política de les tenebres que feia el Primo de Rivera.

Jo en sóc testimoni, perquè dues vegades vaig ésser, durant la martinezanidada, cridat per a parlar sobre cultura al Centre Democràtic.

El règim dictatorial era un règim de grolleria i d'analfabetisme, que, més que al sentiment i a la ciutadania, ofenia a la intel·ligència i al bon gust.

Conscients d'això, els calderins es defensaven de la barbàrie entronitzada a les altures, bombardejant-la amb conferències i actes culturals.

Recordaven aquells correligionaris el que havia dit el Pantarca, que els llibres no són solament normes, sinó que són també armes.

I no oblidaren el que ens manà En Joaquim Costa, quan ens digué que hom ha de defensar la pàtria amb les idees a la mà.

La pàtria, per nosaltres, és la llibertat, és la dignitat. Amb els llibres combatèrem ahir la monarquia, i amb la paraula escrita i parlada defensarem avui la República, que per a nosaltres és la República de les lletres.

Si l'absolutisme és el règim del selvatgisme polític, la democràcia és el règim de la intel·ligència i de la consciència, el règim de la cultura i de la llum, i només encenen en cada cervell i en cada cor una llàntia, aquest règim el podem sostenir.

Per això és molt sensible que la Revolució, que ha desenterrat tants morts, nagi incinerat alguns vius.

Aquests ex-vius són els pobles de Catalunya que anys enrera celebraven solemnia-

ment la Festa del Llibre, i ara ja no se'n recorden de llegir i de llaurar la seva ànima.

Aquests pobles amb la monarquia eren més progressius i més avençats que ara amb la República. Eren aleshores més republicans que avui ho puguin ésser.

Ho eren més i millor, perquè avui ho són de nom i abans ho eren de fet; avui tenen la República als llavis i ahir la duïen al cor.

ANGEL SAMBLANCAT

INTENCIONS

UNA VEU D'ULTRATOMBA

La Lliga, que durant tot aquest temps ha callat amb una prudència més que sospitosa, ara comença novament a alçar la veu. Naturalment ens referim a "La Veu de Catalunya", que alguns nomenen "La Voz de su amo".

Això, aquesta revifalla, és també, més que sospitosa. I un bon xic alarmant, encara que estem curats d'espants, dels espants que pugui ocasionar-nos la Lliga. Si guin els que siguin, la Lliga, políticament, no és res més que un partit mort. Per això ha triat aquests dies propers a la festa dels morts: qu'hi hom comença a pensar en el "Tenorio", en la corona — la corona, que aquest any farà més pudor de mort que mai!, la corona, tan cara a la Lliga! — i en els panellots. Per això ha alçat la veu aquests dies: una veu no massa simpàtica; un xic rogallada; una veu que feia l'efecte que eixia d'una cova de la prehistòria: la del senyor Duran i Ventosa.

El senyor Duran i Ventosa és una de les glòries — en realitat, un dels espantalls — de "La Veu de Catalunya". I diem espantall perquè avui la Lliga ja només pot fer un paper: el de papu per a espantar les criatures.

Abans la Lliga vivia abraçada a la bandera de les quatre barres. Quan la deixà per a abraçar-se a la monarquia — que també feia una certa pudoreta de cadavèrina —, la Lliga caigué en l'oblit i en el menyspreu més absolut. Abans parlava sempre, encara que no vingués a tomb, del catalanisme històric. El catalanisme històric de la Lliga volia dir paralisme, pessebrisme, senyorestevisme. No volia dir poble, no volia dir humanitat, no volia dir cosa viva i palpitant.

Després la Lliga girà els ulls a Madrid; quan parlava del Borbó, s'enternia; quan parlava de l'ex-palau reial, li queia la bava; quan veia Cambó i Ventosa i Calvell disfressats de ministre, encara li queia més; quan sentia l'ex-marxa reial — tots els punts de la Lliga la tenien a casa en discos—, plorava d'emoció patriòtica.

El bon cirurgià

—No vui que en quedi ni rastre, d'aquest microbi

Correu de l'Estranger

EL VIATGE DEL SENYOR LAVAL

En menys de quatre setmanes, el cap del govern francès haurà realitzat una visita oficial a la capital de la República alemanya i una altra a la capital dels Estats Units de l'Amèrica del Nord.

Fins ara el president Laval no s'havia ocupat gaire de política internacional; s'havia especialitzat en les qüestions socials, en les quals ha palesat una gran finor psicològica, que és, sens dubte, una de les principals qualitats d'un polític i, sobretot, d'un diplomàtic.

El viatge a Berlín fou d'una importància capital. Però ara el viatge a Washington el supera en transcendència. Si el senyor Laval no ha oblidat completament els seus orígens polítics i aspira a resoldre els conflictes internacionals en un sentit pacífic, pot realitzar, en el seu viatge transatlàntic, un fet històric de la més alta importància.

Als Estats Units, com a Anglaterra, els problemes econòmics semblen dominar els problemes polítics. Però tots els homes d'Estat dignes d'aquest nom es donen compte que la crisi mundial no es podrà resoldre amb mètodes purament econòmics.

En el mateix aspecte econòmic, cal sobretot disminuir les despeses improductives que els armaments fan pesar feixugament sobre els pobles. Però la disminució dels armaments no és pas possible, si no s'arriba prèviament al desarmament moral i sincer de tots els esperits.

Es per això precisament que l'entrevista de dos homes de tanta influència com el president Hoover i el senyor Laval pot tenir una importància tan considerable.

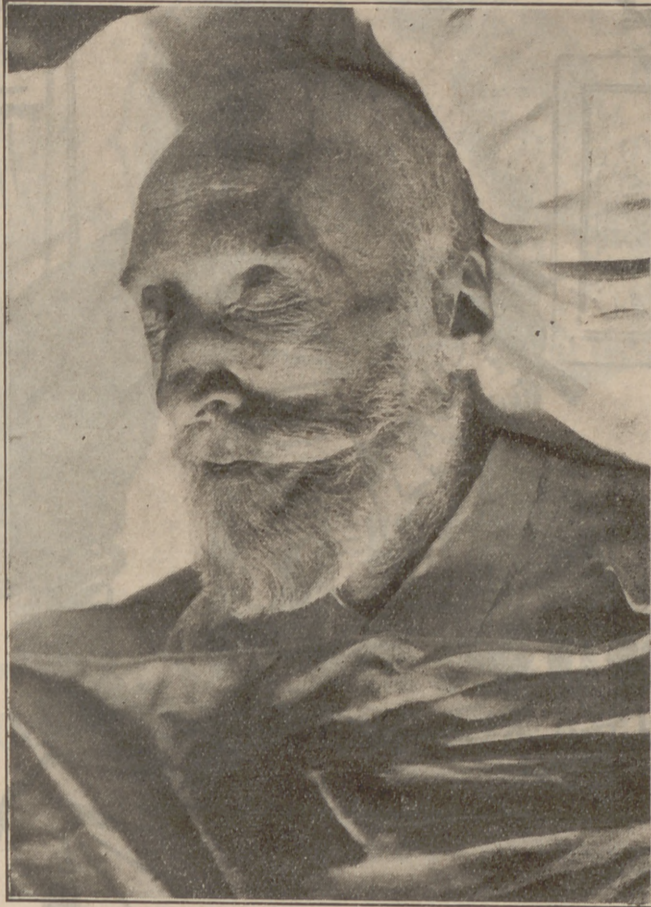
Virtut hipòcrita

La imperfecció humana és tan extensa que abarca tots els aspectes de la vida. Això fa que ens trobem sempre enfront dels defectes de l'home, que són, als ulls d'algú, com un estigma o una maledicció divina. Die als ulls d'algú, perquè no tothom té el mateix concepte d'aquesta defectuositat. Jo, per exemple, en aquestes imperfeccions no hi veig quelcom fonamentalment reprovable, sinó que considero que són, en molta part, les naturals característiques de la psicologia humana. Tot home que tingui una personalitat veritablement pròpia, amb rares excepcions, adoleix de molts defectes. No s'ha d'oblidar tampoc que existeix l'individu una part de l'existència del qual està plena de crueltats, i després, ja en la maduresa de la vida, degut a l'experiència i a les sàvies ensenyances de la naturalesa, assoleix una relativa perfecció espiritual. La vida, amb tota la seva llargària, no és més que un aprenentatge continu.

Aquesta imperfecció és molt més fecunda del que a simple vista sembla. Si no es veu així és perquè, contrarestant la veritat coberta de la imperfecció, hi ha la superficial hipocresia. Així ens trobem en el cas de l'home que durant anys i més anys s'ha tingut per un virtuós exemplar, i, a la fi, esdevé un canalla perfecte.

La causa d'aquest fenomen no és res més que totes aquestes tortuositats naturals de l'ànima han estat hipòcritament soterrades i violentades durant molt de temps, per fer-se visibles finalment degut a qualsevol circumstància de la vida. De vegades, no es tracta ja d'això, sinó que tot depèn de l'ocasió, de l'oportunitat, i en presentar-se aquesta, cau l'ídol sorollosament. I és que

El nostre dol i el nostre agraïment

El nostre avi en el seu llit de mort

Aquesta setmana una nota trista endola les planes de LA CAMPANA DE GRÀCIA: la mort d'Antoni López, el nostre editor.

Innocenci López Bernagosi — primer de la dinastia d'aquests editors catalaníssims — fundà LA CAMPANA DE GRÀCIA i L'ESQUELLA DE LA TORRATXA. El seu fill Antoni ha seguit dignament l'obra del pare; fent dels dos periòdics dues armes contra l'analfabetisme, contra la clericalia, contra el despotisme.

LA CAMPANA DE GRÀCIA i L'ESQUELLA DE LA TORRATXA sempre s'han posat al costat del poble, sempre han lluitat per un ideal de llibertat.

LA CAMPANA DE GRÀCIA i L'ESQUELLA DE LA TORRATXA han estat

tota la vida d'Antoni López. LA CAMPANA DE GRÀCIA i L'ESQUELLA DE LA TORRATXA han tingut sempre una digna actitud de revolta contra totes les injustícies. I Antoni López respongué sempre d'aquesta actitud.

Antoni López seguí amb fidelitat i amor l'obra iniciada pel seu pare: els dos periòdics que més i millor han laborat per la llibertat a Catalunya.

Nosaltres seguirem aquesta obra amb fe i entusiasme. Aquest serà el millor homenatge a la memòria d'Antoni López.

L'enterrament fou una sincera i grandiosa manifestació de dol. Hi assistiren les autoritats, hi assistiren escriptors, polítics, artistes, obrers.

A tots, el nostre agraïment.

en aquest món tot és relatiu i circumstancial.

A aquest respecte, cal tenir present que molts que es vanaglorien d'ésser virtuosos deixarien d'ésser ho si toessin amb el pecat.

Aquesta és, evidentment, la situació de molts hipòcrites. A mi em mereixerà molta més consideració un ésser que es lliuri obertament a una existència pecaminosa, perquè la senti bategar àvidament dintre el seu esperit, que el covard que s'aguanta en un pla d'hipòcrita virtut per temor als que el volten.

Dir humà, és dir imperfecte, però no en un sentit de defectuositat, sinó en un sentit senzillament natural. S'oblida, amb lamentable freqüència, l'origen purament animal de l'home, i és francament absurd voler divinitzar-lo.

D'un ésser que tingui una mica de mala reputació, tothom se n'aparta amb la mateixa precipitació que si es tractés d'un leprós, sense considerar que és llavors quan se l'enfonsa definitivament en la vida delictiva.

El delictes no està en pecar, ja que som humans i com a tals imperfectes, essent aquest pecat el fruit de la nostra imperfecció; el delictes està en desentendre'ns de les conseqüències del pecat.

En fi, per apaivagar en el nostre ànim els efectes de les murmuracions dels virtu-

sos, no oblidem el que jo ja he dit en altra part: "Hi ha qui, per no tenir passions, considera que els altres no poden ni deuen tenir-ne".

SANTIAGO GARCÍA PONT

Botons de foc

Un grup de diputats pensa presentar la candidatura del senyor Menéndez Pidal per a president de la República.

Menéndez Pidal? De quan, ençà Menéndez Pidal ha esdevingut republicà?

Lluís Companys, un dels pocs republicans que segueixen tenint la confiança del poble, un dels pocs que no han fracassat, ha sabut contestar dignament les bajanades del cavernari Duran i Ventosa.

Lluís Companys ha dit: "Fa set mesos que la Lliga referma llurs fervors dinàstics i fa unes setmanes que el senyor Cambó enaltia la figura de Don Alfons".

No demanem una excessiva severitat per Berenguer.

Tot lo més, un any de presó per cada

un dels vint-i-nou mil soldats morts a Anual i en la retirada de Xauen.

Ja veieu si som bons minyons!

Melquiades Alvarez, el polític transformista, l'home dels mil canvis, d'ençà que hi ha la República fa una pudoreta de capellà — però de capellà de bosc — que ni Déu s'estaria al seu costat.

Deien que els carlins volien aixecar-se. Però es veu que se n'han tornat al llit. Perquè això és la lluna.

Voldríem saber, per boca de la República, el que s'endugué la monarquia. Hi tenim un cert dret, senyors!

Caldria prohibir a la Verge — amb tant respecte com vulgui — que seguis fent aparicions.

Perquè aquestes aparicions no són pas signes de pau.

Carrasco i Formiguera ha ensenyat per fi, l'orella. Que és una orella de frare. I aquí no volem frares.

Al *Correo Catalán*, òrgan del catolicisme cavernari, li han clavat una multa de cinc mil pessetes.

No ha estat, però, el governador, que té massa feina amb els vaguistes.

La multa ha vingut de Madrid.

Al senyor Solà "de" Cañizares no li fa gràcia la nova Constitució.

A nosaltres no ens fa gràcia el senyor Solà "de" Cañizares.

Carrasco i Formiguera volia retirar-se del Congrés perquè havien ferit els seus sentiments catòlics. Però es recordà de les dotze mil pessetes... i no s'ha retirat.

Dotze mil pessetes valen per tots els sentiments catòlics d'aquest món i de l'altre.

Heus-vos ací els càrrecs que ostenta el socialista Cordero... que, pel que es veu, no és tan "cordero" com sembla:

Membre de les Executives del Partit Socialista, de la U. G. T. i del Comitè de la Federació d'Arts Blanques.

Regidor delegat de Proveïments i en el Consell d'Administració de l'escorxador.

President de la comissió especial de proveïments, del Consell de l'escorxador i de la Comissió de Foment.

Tinent d'Alcalde, Diputat provincial, Diputat a Corts.

President de la Comissió d'Actes i Qualitats.

Vice-president de la comissió de Responsabilitats.

Gerent de la Mutualitat Obrera. Redactor d'*El Socialista* (Es clar!). I delegat del Govern en la *Campa*.

I pensar que no és ell sol! Penseu que aquí també tenim uns quants "corderos" així!

Senyors, potser en farem un gra massa!

Comencen a passar la frontera els jesuïtes. Ja voldríem que l'haguessin passada tots.

LLIÇÓ DE LIBERALISME

Amb motiu de l'aprovació de l'article 24 sobre la religió, el senyor Anguera de Sojo va exterioritzar la seva disconformitat i afegí que, d'haver estat al Parlament, hauria, com a bon catòlic i bon liberal, votat en contra, talment com el senyor Maura...

Al mateix temps, però, el senyor Maura, a Madrid, declarava que ell havia votat l'article i que li semblava bé l'expulsió dels jesuïtes.

—Els jesuïtes—remarcà el senyor Maura— són incompatibles amb un règim liberal.

Suposem que el senyor Anguera, en llegir aquestes declaracions, es devia quedar de pedra: un fill de Maura donant lliçons de liberalisme al senyor governador de Barcelona!

HOMES CIVILS

Hom ha dit que el senyor Azaña deixaria la cartera de Guerra, en la qual seria substituït pel general Riquelme.

No ho volem creure: seria sentar un mal precedent, un precedent nefast per a la República.

La cartera de Guerra, com la de Marina, com el càrrec d'alt Comissari al Marroc, com tots els càrrecs polítics, cal que siguin regits per un home civil.

I en les actuals circumstàncies, encara, a Guerra, no pot haver-hi més que un home, un home insubstituïble: el gran Azaña, nou president del govern de la República.

DE CLERICAL A LAICA

"Espanya ha deixat d'ésser catòlica"—ha dit Azaña.

Evidentment, fa anys que ja no n'és, de catòlica.

Sota la monarquia era clerical.

Ara, sota la República, ha d'ésser laica.

Laica, republicana i federal.

I ai d'aquell—com ha dit igualment Azaña, —ai d'aquell que alçà la mà contra ella!

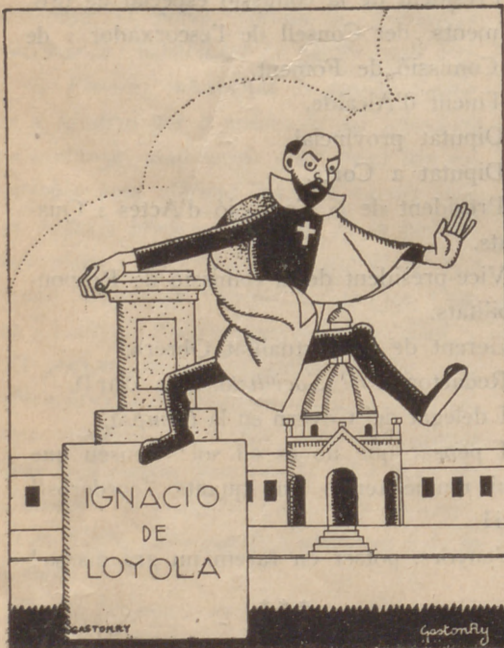
Retallem del "Ciero":

"La Sociedad de Estudios Políticos, Sociales y Económicos, acuerda ampliar sus fines a la actuación política, en apoyo de la República, defendiendo dentro de ella el sentido ético, la libertad, la juridicidad, el nexa con la tradición y la humanización del capitalismo.—Angel Osorio, José Alvarez, U. de Blas Vives, Jenaro Poza, José Ramón Onís, José María Samprún y Gurrea, Julián Avesta, José Serrano Pacheco, Francisco Romero Otazo, Juan Antonio Bravo y Alberto Marín Alcalde."

Ajut a la República, i hi ra el senyor Semprún, ex-alcalde de Madrid de la dictadura primorriveresca? Ja et conec, herbeta...

Al Parlament, el senyor Royo Villanova, en parlar de la Llei de Defensa de la República, va parlar de la prèvia censura, i el senyor Azaña va respondre: "que això d'implantar-la sí que no es podia fer, perquè era el règim de baixes més gran a què els periòdics podien estar sotmesos".

Molt bé, senyor President!

—Té! ara em fan marxar; tan bé que hi estava.

Menú Republicà

—Avui serveixi'm "mongetes" estofades. Cap de "Bisbe" amb sanfaina. Palpis de canonge rostit... i per postres Pius XI.

JOC DE PARAULES

També al Parlament, el senyor Barriobero va fer un discurs dient que "los antiguos lobos se habian disfrazado de corderos".

Si llegeixen els diaris i saben els noms dels diputats que mengen a dues galtes, ja entendran el joc de paraules...

MOLT BÉ, AMICS

"L'Opinió" de dimecres portava una "manchette" que deia:

"Si algú volgués fer un "cop", el rebria."

Molt bé, amics de "L'Opinió"!

ESCOLTEU, VIRREI!

El virrei de Valladolid, senyor Royo Villanova, ha dit que els catalanistes, quan no són fanàtics, són esperits preocupats de catañanitzar, i que han perdut la serenitat necessària per a realitzar una tasca educadora.

Escolti, senyor Royo: és que a les seves terres ens pot presentar alguna entitat que realitzi una tasca comparable a la de la benemèrita "Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana"?

RETALLEM DE "EL DIA GRAFICO":

"San Sebastián, 21.—Se sospecha que el autor de las supuestas llagas milagrosas que aparecieron en Ezquioga en las palmas de las manos a una muchacha sea un tal Isidro Arpón Jaime, conocido ladrón de cepillos, el cual, aprovechando la aglomeración, pudo haber hecho a la chica dos cortes con un aparato especial llamado "chino", y que habitualmente se emplea para rasgar los bolsillos y robar carteras. En efecto: las heridas corresponden a un instrumento de esa especie. Se sabe que Arpón pensó haber hecho ya en 16 de julio, festividad del Carmen, tal operación, por esperarse en tal día un milagro; pero por la enorme aglomeración no pudo acercarse hasta el lugar de las apariciones, frustrándose su intento."

Ja s'anirà aclarint tota aquesta comèdia dels miracles, ja!

LINYOLA

"Escolteu el que jo dic, i no mireu el que jo faig"

Aquest és el lema dels ensotanats, que en les seves prediques es diuen ministres de Déu, però que amb la seva actuació no demostren ésser altra cosa que uns mercaders.

Els, que tot predicant volen infiltrar en l'esperit dels creients la fe, la bondat, la caritat i altres coses per l'estil, són els primers que amb la seva actuació es contradueixen descaradament, salvant rares excepcions.

I aquí va un botó per mostra.

El diumenge, dia 4 del mes actual, el nostre Ecònom va ésser protagonista d'un fet amb el qual va demostrar davant dels fidels fins on arribava la seva fe i la seva caritat.

Es el cas, que una noia d'aquest poble, influenciada pels continus galanteigs de les "madres", "costureres" que tenim, va sentir la vocació de fer se monja (costum dissortadament massa estès entre les deixebles de les "madres" de referència) i en aquesta situació ha viscut uns quants anys, fins que, cansada ja d'aquella vida del convent, fa pocs dies va "penjar els hàbits a la figuera", com vulgarment se'n diu, per motius que, encara que no siguin inconfessables, a pesar d'ésser interessants, deixarem d'esmentar, perquè seria molt llarg d'explicar ho, i retornà a casa dels seus pares, amb noble complaença d'aquests, i a pesar d'haver estat pregada amb insistència, per les monges d'aquí, que es reintegrés novament al convent fent li mil promeses, la noia

s'ha mantingut ferma en la seva decisió, se cundada pels seus pares.

Aquesta ex-monja, el diumenge ja esmentat va anar a confessar se, i s'adreçà després a rebre la comunió, i en mig de l'estupefacció dels que esperaven torn i dels altres que se'n varen donar compte, quan el mossèn repartia la comunió, va passar per davant de la que altre temps havia estat esposa del Senyor, i es negà, amb finura evangèlica, a lliurar-li l'hòstia. Avergonyida la noia, va córrer plorant a explicar-ho a la seva mare, que estava en un recó de l'església esperant-la sense que s'hagués donat compte del que havia passat. Assabentada la mare del que havia succeït, va pujar a la Sagristia a preguntar a mossèn Juli per quin motiu havia fet aquella burla a la seva filla, a lo que va contestar-li el clergue que no podia donar la comunió a una monja que havia abandonat el convent sense que tingués els papers en regla, i acabà demanant-li 35 o 36 pessetes per legalitzar-li la situació. Enutjada la senyora per aquesta proposició absurda i anticristiana, va dir-li que no es fes il·lusions, que de diners no en tocaria cap i que tressin pel cantó que volguessin.

El ho del cas, està en què el mateix capellà, un dia o dos abans, havia donat la comunió a la ex-monja, talment com a les altres devotes. Es comprèn que va esperar el diumenge perquè, havent-hi més gent, la burla fos més grossa.

Tot això relatat, nosaltres no ha vàrem veure pas, perquè no tenim el vici d'anar a missa; però va contar-nos-ho, junt amb altres coses, la mateixa mare de la interessada.

CUC

Turisme 1931

Impremta "La Campana", Om, 8. - Barcelona

Per tal que tingueu una idea exacta de la molta raó que té el poble espanyol per foragitar del nostre país les sangoneres que el desmembren, no deixeu de llegir

Mónita Secreta

(Instrucciones reservadas de la Compañía de Jesús)

Preu: 1 pta.

DE VENDA EN TOTS ELS QUIOSCOS I LLIBRERIES

DICCIONARI Català - Castellà Castellà - Català

Per ROVIRA I VIRGILI

Preu: 15 ptes.